

Aarhus Å

Andreas S. Erslev

Jeg kom gående igennem en gyde, midt i Aarhus by. Der lugtede af pis. Klokken var efterhånden blevet mange og sommerens dunkle lys, havde stille lagt sig, i byens ellers så oplyste gader. Grafittien på væggene vekslede mellem en dårligt tegnet penis, til storslået kunstværker, nogle gange med en penis på. Min mor havde beordret mig at tage en ekstra trøje på. Selvom min alder ellers er oppe i tyverne. Set i retro perspektiv, er jeg glad for min mors insisteren. Den kolde kulde giver anledning til kuldegysninger og gåsehud.

Selvom mørket havde lagt sig, kulden gav kuldkær og gadelygternes lys sad lige i øjenene, var jeg glad for den udendørs vandring, jeg havde begivet mig ud på. Mine tanker rasede afsted, med en vis hastighed. Det var begyndt at ske oftere. Tanker der gerne gør mig istand til at forstille at guds plan for mig, må være ligeså storartet som Einstein eller Jesus. Tankerne var og er stadig, ikke altid direkte og rationelle. Manisk.

Jeg havde været hjemme hos en af mine bekendte. Kløgtige Mads, som vi plejede at kalde ham. Lidt ironisk, da Mads' kløgtighed ikke kunne måles med resten af slængen. Dette er jeg ikke sikker på at han ved. Det er sikkert også for det bedste.

Hans lejlighed var noget sølle, med et badeværelse ved siden af køkkenet. Begge rum med dårlig udsugning. Den hærliche lugt af kaffebønner i ovnen, blandet med den hærliche lugt fra de udskylde oppustede kaffebønner. Han bruger sit værelse, på ca. ni kvadratmeter (otte, men i den høje ende, hvis man overvejer kommatallende). Der er lige plads til hans skærmfetish, tre på skrivebordet, og et TV på en lille reol, en reol til, en seng, enmands da han er single, en kommode og en sofa en ret god sofa. Hvordan kløgtige Mads har skabt plads til alt dette, må kun guderne vide. Eller måske er det muligt, at alt den tetris han valgte at spille i folkeskolen, endelig har givet ham en fordel i livet.

Byvandringen har ledt mig ned til Aarhus' Å. Dette er punktet, hvori forståelsen for, hvorfor denne nat sidder indprintet i mit hoved. En af de få gange, hvor man kan være sikker på at printeren altid virker. Der lå en i åen. Spørgsmålet var, og er på sin vis stadig i dag, hvad jeg kunne gøre ved netop dette. Mens jeg ringer et-et-to, overvejer jeg hvor smart det ville være, både æstetisk og praktisk, hvis man kunne have en paraply og en fiskestang i én. Så kunne jeg blot fiske vedkommende op. Hvis jeg da ellers havde en paraply. Hvis jeg da havde et mod til døds fiskeri.

Der kom en kranbil. En forvokset fiskesang, hvis du spørger mig. Der dog også kan bruges, i terræn der ikke er vand. Dog manglende en paraply. De hiver vedkommende op af vandet, mens en rar mand kaldet Niels, står og udspørger

mig om diverse ting. Det er rart. Det er ikke så ofte folk spørger ind til min dag. Så udluftningen af dagens forløb, bliver lidt mere detalieret. Men det virker som om Niels er glad for det. Sikke en hærlig mand.

Det er en kvinde. Et kønt stykke kvinde køn. Hvis man ser bort fra vandets hærkning og dets ellers så renlige affald. Hendes hud var smuk og blej. Formentlig grundet den grundige fermatering vandet havde udøvet. Sort hår. Knald sort. En fantastisk kontrast til hendes smukke hud. Det var svært at se ansigtet, men det lignede at hun havde striper, en form for ar, ned over ansigtet over det hele. Et meget gustent syn. Tøjet sagde mig ikke meget, men jeg er jo hellere ikke modeansvarlig. Det er trist man ikke kan se hendes øjne.

Det er nu, efter den grundige analyse af liget, at hammeren falder. Chocket slår til. Jeg besvimer. Og vågner. På et hospital. Sikker noget. Sikke en aften. En oplevelse for livet, bør porienteres.